

РЕШЕНИЕ

№ 8798

гр. София, 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **797** по описа за **2026** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Г. В. Г., [населено място], срещу Решение № 4278 от 27.11.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 1233/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № № 24-4332-029638 от 05.12.2024 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на жалбоподателя са наложени следните административни наказания: 1/ на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП; 2/ на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП; 3/ на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от две години за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; 4/ на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от две години за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; 5/ на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

С жалбата се излагат твърдения, че атакуваното решение и потвърденото с него НП са

незаконосъобразни и необосновани. Оспорва се извършването на описаните в санкционния акт нарушения. На следващо място, се сочи съществено процесуално нарушение – липса на задължителен реквизит в съдържанието на АУАН съгласно чл. 42, т. 4 от ЗАНН. В тази връзка се поддържа, че не е изложено описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, свързани с извършването му, както и доказателствата, които го потвърждават. Твърди се, че същото нарушение е допуснато и при издаване на НП, с което е нарушен чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Иска се отмяната на обжалваното решение и вместо него постановяване на друго, с което да бъде отменено НП.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Л., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Представя писмени доказателства, които са приобщени към доказателствената съвкупност, както и писмени бележки с подробно развити аргументи. Позовава се на неправилно определена дата на извършване на нарушението и на нарушаване на правилото Non bis idem, поради това че освен наложеното с НП наказание „лишаване от право да управлява МПС“ спрямо касатора е приложена и ПАМ със същото съдържание, което се явявало прекомерно и несъразмерно на извършеното нарушение. По отношение на наложените наказания глоба изрично се сочи, че се приема НП за законосъобразно и като такова следва да се потвърди. Следователно в тази част решението на СРС не е предмет на обжалване и на съдебен контрол в настоящото касационно производство, доколкото с него изцяло е потвърдено наказателното постановление.

Ответникът – началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, не изпраща представител в съдебно заседание и не дава становище по касационната жалба.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Кайнакчиева, която счита, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила поради липса на касационни основания за отмяна.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу оспорения санкционен акт – наказателно постановление, който подлежи на обжалване.

Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, включително разпити на свидетели, районният съд е приел за безспорно установено следното:

На 13.11.2024 г. жалбоподателят Г. В. Г. управлявал лек автомобил, модел „Пежо 308“, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към [улица], когато

служители на СДВР се опитали да го спрат, подавайки сигнал със стоп палка. Жалбоподателят не спрял, а вместо това ускорил управлението от него лек автомобил, като на кръстовището на [улица]и [улица] навлязъл и преминал при червен сигнал на светофарната уредба. След преследване от служители на СДВР той бил спрял на [улица] преди кръстовището с [улица]. При проверката той не представил СУМПС. Служителите на СДВР поискали да го тестват за употреба на алкохол и наркотични вещества, като му били разяснени последиците от отказа. Въпреки това той категорично отказал да бъде тестван с техническо средство Алкотест дрегер 7510 за употреба на алкохол и с Drug Test 5000 за употреба на наркотични вещества. Издаден му бил талон за медицинско изследване, като той бил отведен до посоченото в талона медицинско заведение, но отказал да даде проба за изследване.

При установяване на фактите по делото СРС не е допуснал съдопроизводствени нарушения и е събрал допустимите и необходими доказателства за установяване на обективната истина, като не е ограничил правата на страните по делото.

Споделят се изводите на районния съд, че събраните в производството доказателства не оборват констатациите в АУАН, като свидетелските показания са логични, последователни и еднопосочни, без да се установяват основания свидетелите да са предубедени или заинтересовани от изхода на делото, поради което същите следва да бъдат кредитирани. Свидетелите Н. и К. по същество потвърждават отразеното в приложената по преписката докладна записка. Показанията им съдействат за установяване на обстоятелства, че жалбоподателят е управлявал МПС на процесната дата, че не е спрял при подаден сигнал за спиране от служители на СДВР, преминавайки на червен светофар, че впоследствие е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози при разяснени последици от това и че му е бил издаден талон за медицинско изследване, както и че в определения в същия срок не е дал кръвна проба. Последното не е оборено от касатора чрез представяне на резултати от изследване на същата дата на извършване на нарушението, а именно – 13.11.2024 г., предвид това че му е бил издаден талон за изследване на 13.11.2024 г. в 02.00 ч. с указание да се яви в посоченото медицинско заведение – ВМА, до 45 минути. Касаторът Г. не е представил проба в указания срок, като св. Т. потвърждава отразеното в протокола за изследване съгласно чл. 15, ал. 7 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно, че жалбоподателят е отказал да даде такава проба, без да сочи уважителни причини за това. Съгласно чл. 15, ал. 6 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при невявяване на лицето за изследване в указания в талона за изследване срок се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. При липсата на такива резултати поради отказ за тестване от страна на водача следва да се приеме, че резултати от изследвания не са представени. Във връзка с изложеното представените резултати от клинична лаборатория на УМБАЛСМП „Пирогов“, с дата 14.11.2024 г., 19.22 часа, не следва да бъдат кредитирани и вземани предвид при решаване на случая.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за безспорно доказано, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 103 от ЗДвП, визирано в т. 1 от процесното НП, съгласно който при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. За нарушаването на това

задължение от водача в санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП (в редакцията и към момента на нарушението) е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. По делото се установи, че жалбоподателят не само не е изпълнил указанията на контролните органи да спре управляваното от него МПС, но е продължил да шофира, ускорил е скоростта и се е наложило да бъде преследван. С оглед на това съдът приема, че той е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение, което е достатъчно ясно описано и е правилно квалифицирано. От субективна страна, деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл, тъй като нарушителят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е и е искал настъпването на общественотоопасните последици – като водач на МПС напълно съзнателно е отказал да спре при подаден сигнал от контролните органи и е целял именно това.

По т. 2 от НП е установено, че жалбоподателят от обективна и субективна страна е осъществил състава на административно нарушение по чл. 6, т.1 от ЗДвП, съгласно който участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение със светлинните сигнали. Съгласно чл. 37, ал. 7, т. 1 от ППЗДвП, светлинен сигнал червена светлина на светофар означава "Преминаването е забранено". Водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават "стоплинията" или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът. Когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището. Санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП (към момента на деянието) предвижда административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за неизпълнение на това задължение от страна на водач на МПС. Доколкото не се оспорват наложените наказания „глоба“, в тази част решението, съответно потвърденото с него НП, не е предмет на спор между страните и не следва да бъде обсъждано от настоящата инстанция.

По т. 3 и т. 4 от НП се установява, че жалбоподателят от обективна и субективна страна е осъществил състава на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП и състава и на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, пр.2 от ЗДвП. В посочената разпоредба е предвидено, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В тази разпоредба са предвидени няколко алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние, като е възможно да бъдат извършени кумулативно, но за осъществяване на състава на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях. Видно от употребата на съюза "или" нарушението е довършено с обективизирането от водача на отказ за извършване на проверка с техническо средство за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози. Ирелевантно в случая с оглед на основаниято, на което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, а именно – не е изпълнил предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, е дали водачът е употребил алкохол, респективно наркотични вещества и техни аналози,

или не, след което е управлявал МПС. В случая предвид гореописаните доказателства и свидетелските показания на разпитаните пред СРС свидетели безспорно се доказва, че при извършената проверка на място Г. е отказал да бъде тестван с дрегер Алкотест 7510 и с Drugtest 5000, което е отразено в представен към преписката талон за изследване, подписан от нарушителя, контролния орган и един свидетел, като освен това е отказал да даде кръвна проба за медицинско и химическо изследване в посочените в талона срок и медицинско заведение. От субективна страна деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл, тъй като нарушителят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е и е искал настъпването на общественотоопасните последици – като водач на МПС напълно съзнателно е отказал да бъде изследван за употреба на алкохол и е искал именно това, без да са налице уважителни причини за отказа му.

Предвид гореизложеното настоящата касационна инстанция намира за доказано основанието за налагане на предвидените в чл. 174, ал. 3 санкции - лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които са предвидени кумулативно.

Прилагането на ПАМ по чл. 171 от ЗДвП не се припокрива с горепосоченото наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“, доколкото същата е превантивна административна мярка, която има за цел да попречи на дееца да извърши друго нарушение до решаване на въпроса за отговорността му. Тя няма санкционен характер и не влиза в колизия с наложено в резултат от проведено административнонаказателно производство административно наказание, нито с принципа non bis idem, който забранява за едно и също нарушение да бъде налагано повече от едно наказание. За пълнота следва да се посочи, че заповедта за прилагане на ПАМ се обжалва отделно от НП по реда на АПК. Поради това наложената санкция „лишаване от право да управлява МПС“ не е прекомерна спрямо извършеното нарушение и неговата обществена опасност. То е предвидено в закона в абсолютен размер и не подлежи на преценка неговия размер.

По отношение на наведените възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН и издаване на НП, настоящият състав констатира, че описанието на нарушенията и правната им квалификация в АУАН и НП е идентично. Описанието им е недвусмислено и достатъчно подробно, за да е ясно за санкционираното лице за какво нарушение е ангажирана отговорността му, като същите са конкретизирани както чрез словесно описание на извършените изпълнителни деяния, така и чрез цифров израз на правната квалификация на нарушенията. Спазени са изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

На следващо място, ясно е посочена датата на извършване на нарушението, която съвпада с датата на установяването му, а именно на 13.11.2024 г., в 23.45 часа, в [населено място], на бул. „М., с посока на движение от [улица]към [улица].

С оглед изложените мотиви обжалваното решение на СРС е правилно и не страда от пороци, които представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Касационната жалба е неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение, а оспорваното решение на СРС – да бъде оставено в сила.

По разноските в производството:

Ответникът не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в това отношение.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4278 от 27.11.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 1233/2025 г.
по описа на Софийски районен съд, НО, 13-ти с-в.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.